

prima instanță: Judecătoria Ungheni, sediul Central (D.Racoviță)
instanța de apel:Curtea de Apel Chișinău (Iu.Cimpoi, A.Danilov, I.Secrieru)

ÎNCHEIERE

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Proțap Iurie,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Proțap Iurie
împotriva Întreprinderii de Stat „Portul Fluvial Ungheni” cu privire la contestarea
ordinului de sancționare disciplinară, restabilirea la locul de muncă, încasarea
salariului pentru lipsa forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral cauzat,
împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care a
fost respins apelul declarat de Proțap Iurie și a fost menținută hotărârea din 24 iulie
2018 a Judecătoriei Ungheni, sediul central

c o n s t a t ă :

La data de 28 iulie 2017, Proțap Iurie a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Î.S. „Portul fluvial Ungheni” cu privire la contestarea ordinului de
sancționare disciplinară, restabilirea la locul de muncă, repararea prejudiciului
material și moral cauzat.

În motivarea acțiunii a indicat că, din 01 iunie 2012, conform contractului
individual de muncă nr. 10/12, a activat, inclusiv până la 03 mai 2017, ca jurisconsult
la Î.S. „Portul Fluvial Ungheni”.

A relatat că în timpul executării obligațiilor de serviciu a respectat disciplina de
muncă, programul zilnic de lucru și obligațiunile de serviciu.

Prin ordinul nr. 52 din 03 mai 2017 al administratorului interimar Vladimir
Medvedev a fost ilegal concediat din funcția ce o deținea în legătură cu absența
repetată fără motive întemeiate de la lucru timp de 4 ore consecutive, fără a ține cont
de pauza de masă, în timpul zilei de muncă, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) din
Codul muncii.

A invocat că nu este de accord cu ordinul dat și sancțiunea disciplinară aplicată.

A declarat că, în legătură cu necesitatea investigării sănătății sale și, având dreptul
la un concediu restant de o durată de 12 zile nefolosit în anul 2016, la sfârșitul lunii

martie 2017, a depus către administratorul interimar al întreprinderii o cerere de a i se acorda concediul restant respectiv, începând cu 01 aprilie 2017.

Careva grafice calendaristice ale restanțelor de concediu, inclusiv pentru anii 2016-2017, ale angajaților întreprinderii nu erau elaborate.

A comunicat că administratorul interimar era familiarizat din 2015, de către inspecția muncii cu prevederile art. 14 lit. m) din Legea nr. 190 din 08 mai 2003, cu privire la veterani, ceea ce se referea nemijlocit și la el.

A notat că, la 18 aprilie 2017 prezentându-se la serviciu, inspectorul serviciului cadre, cel care, la 30 martie 2017, l-a informat că cererea privind acordarea concediului restantă a fost acceptată de administratorul interimar, i-a solicitat explicații în privința așa numitei lipse de la serviciu în perioada 03 aprilie 2017 - 14 aprilie 2017, când se afla în concediu.

A indicat că, a fost surprins de această invenție ilegală a administrației întreprinderii, care, la 31 martie 2017, i-a acceptat cererea de solicitare a restanței concediului, fiind vizată, de care a luat cunoștință verbal, iar în timpul aflării în concediu, se documenta precum că reclamantul lipsea nemotivat de la serviciu.

A considerat că, administratorul interimar al Î.S. „Portul Fluvial Ungheni”, Vladimir Medvedev, intenționat, abuziv, încălcând grav legislația în vigoare, inclusiv art. 210 din Codul muncii, a emis ordinul cu nr. 52 din 03 mai 2017, în care nu a indicat, care salariat era destinat concedierii conform denumirii incognito a ordinului cu privire la concedierea salariatului, temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii disciplinare și în pct. 1 al acestui ordin nu este indicată data concedierii și cu aplicarea eronată a dispoziției art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii.

A relatat că, admitând că a lipsit nemotivat 12 zile lucrătoare la rând, ceea ce nu corespunde adevărului obiectiv, o astfel de neprezentare neîntreruptă la serviciu nu poate fi considerată ca o absență repetată, deoarece o asemenea lipsă de la locul de muncă constituie prin esența sa juridică o singură abatere disciplinară pentru comiterea căreia se admite aplicarea unei singure sancțiuni disciplinare conform art. 206 alin. (4) din Codul muncii.

A susținut că, în ordin, pârâtul, a ignorat cerințele art. 210, 355 din Codul muncii și nu a indicat dreptul său legal, pentru a contesta ordinul abuziv în instanța de judecată, intenționat, ducându-l în eroare. Ordinul a fost emis cu încălcări grave ale legislației muncii și necesită de a fi anulat de către instanța de judecată.

A relevat că, Comitetul sindical al întreprinderii, care are sarcina de a reprezenta interesele salariaților, nu a avizat ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare sub nici o formă.

A afirmat că, la 18 aprilie 2017 de către pârât a fost emis ordinul nr. 49 de efectuare a unei anchete de serviciu. Pentru a se răzbuna pe el, administrația întreprinderii, de la 03 aprilie 2017 până la 14 aprilie 2017, intenționat și ilegal a întocmit procese-verbale precum că a lipsit nemotivat de la serviciu. A solicitat să-i fie aduse la cunoștință concluziile așa numitei comisii de anchetă din 28 aprilie 2017, la ședințele căreia, nu a fost invitat să dea careva explicații, dar i-a fost refuzat categoric, neexplicându-i motivele. Cu atât mai mult au falsificat un proces-verbal

precum că a lipsit de la serviciu la 28 aprilie 2017 de la ora 16:00 până la ora 17:00, iar în acest răstimp a avut loc ședința așa-zisei comisii de anchetă.

Pe parcursul anilor 2015-2016 de către acest administrator interimar, intenționat, a fost sancționat disciplinar de trei ori, prin trei ordine ilegale, inclusiv și cu eliberarea din serviciu, chiar când se afla în concediu medical. Aceste ordine ilegale de sancționare disciplinară, emise prin abuz de serviciu de administratorul interimar al întreprinderii au fost anulate de către instanțele de judecată.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului nr. 52 din 03 mai 2017 emis de administrația Î.S. „Portul Fluvial Ungheni” ca ilegal și restabilirea în funcția de juristconsult deținută anterior, până la concedierea forțată, conform contractului individual de muncă 10/12 din 01 iunie 2012, încasând pentru lipsa forțată de la lucru câte un salariu mediu lunar al funcției de juristconsult, începând cu 03 mai 2017 și încasarea prejudiciului moral cauzat ca rezultat al privării ilegale de a munci în mărime de 60 000 lei.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 87 alin. (1), 208, 210, 329, 355 din Codul muncii, art. 1422, 1423 Codul civil.

Prin hotărârea din 24 iulie 2018 a Judecătoriei Ungheni, sediul central acțiunea a fost respinsă ca neîtemeiată.

Prin decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Proțap Iurie și a fost menținută hotărârea din 24 iulie 2018 a Judecătoriei Ungheni, sediul central.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că conform art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, (1) Concedierea - desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată – se admite pentru: absența fără motive întemeiate de la lucru timp de 4 ore consecutive (fără a ține cont de pauza de masă) în timpul zilei de muncă.

Instanța de apel a stabilit că în baza ordinului de angajare nr. 38 din 28 mai 2012, Proțap Iurie a fost angajat în funcția de juristconsult în cadrul Î.S. „Portul Fluvial Ungheni” (f. d. 36).

Instanța de apel a notat că, la actele cauzei este anexată cererea lui Proțap Iurie, prin care a solicitat acordarea părții nefolosite a concediului pentru anul 2016 pe o perioadă de 12 zile începând cu 03 aprilie 2017, în legătură cu necesitatea apărută, datată cu data de 31 martie 2017 (f. d. 9).

Instanța de apel a relatat că pe cerere a fost aplicată viza „A acorda conform graficului” cu semnătura „V. Medvedev” (f. d. 9), însă în privința acesteia nu a fost emis vreun careva ordin de acordare a concediului lui Proțap Iurie, ceea ce se constată prin copia registrului de evidență a ordinelor pentru anul 2017 (f. d. 116-121).

Conform art. 115 alin. (6) din Codul muncii, concediul de odihnă anual se acordă salariatului în temeiul ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) emis de angajator.

Conform art. 116 alin.(5) Codul muncii, programarea concediilor de odihnă anuale pentru anul următor se face de angajator, de comun acord cu reprezentanții salariaților, cu cel puțin 2 săptămâni înainte de sfârșitul fiecărui an calendaristic.

Conform art. 201 din Codul muncii, disciplina muncii reprezintă obligația tuturor salariaților de a se subordona unor reguli de comportare stabilite în conformitate cu prezentul cod, cu alte acte normative, cu convențiile colective, cu contractele colective și cu cele individuale de muncă, precum și cu actele

Instanța de apel a considerat că angajatorul a emis ordinul nr. 52 din 03 mai 2017, cu privire la concedierea salariatului prin care s-a dispus concedierea lui Proțap Iurie din funcția de juriconsult în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii. Or, nu poate fi reținut ca fiind întemeiat argumentul salariatului/apelant că s-a aflat în concediu de odihnă, în condițiile în care acestuia nu i s-a adus la cunoștință sub semnătură ordinul de acordare a concediului anual de odihnă. Astfel, în lipsa unui ordin, apelantul nu a putut justifica temeiul legal de absență de la serviciu timp de 12 zile.

La 30 ianuarie 2019 Proțap Iurie a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele necesare pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material și procedural și nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei recurate la 26 noiembrie 2018 (f.d.198), însă date care ar confirma recepționarea acestora la materialele dosarului lipsesc. Astfel, recursul declarat la data de 30 ianuarie 2019 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Proțap Iurie este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs

se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Proșap Iurie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Proșap Iurie, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Proțap Iurie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru